

39. Izidora - 5. Tma

Poté, co seděl mlčky nějakou dobu ve „svém” klidu, Karaffa vstal a, chystaje se odejít, úplně klidně pronesl:

„Dám vám vědět, až se zde vaše dcera objeví, madonno. Myslím, že to bude velmi brzy.” A světsky se poklonil a vzdálil se.

Já jsem se z posledních sil snažila nepodlehnout stupňujícímu se zoufalství, třesoucí rukou jsem si sundala šál a sedla si na nejbližší pohovku.

Co mi zbývalo – vyčerpané a osamělé?... Jakým zázrakem jsem mohla zachránit svoje chrabré děvče, neobávající se války s Karaffou? Co jí řekli za lež, aby ji donutili opustit Meteoru a vrátit se v toto Bohem i lidmi prokleté pozemské Peklo?

Nebylo v mých silách ani pomyslet, **co** pro Annu připravil Karaffa... Ona byla jeho **poslední** nadějí, **poslední** zbraní, kterou – to jsem věděla – se vynasnaží co nejlépe využít, aby mne přinutil kapitulovat. Což znamená – Anna bude těžce trpět.

Nebylo už v mých silách být se svými problémy sama, proto jsem se pokusila zkontaktovat otce. Přišel okamžitě, jako by čekal jenom na to, až mu zavolám.

„Otče, jsem tak vystrašená!... On chce zajmout Annu! A já nevím, zda budu schopná ji uchránit... Pomoz mi, otče! Pomoz třeba jen radou...”

Neexistovalo na světě nic, co bych nebyla ochotná dát Karaffovi za Annu. Souhlasila bych se vším... kromě jediného – darovat mu nesmrtelnost. A to bohužel bylo **přesně to jediné**, čeho Svatý otec žádal.

„Já se tak o ni bojím, otče!... Viděla jsem zde dívku – umírala. Pomohla jsem jí odejít... Opravdu, podobná zkouška padne také na Annu?! Opravdu nemáme prostředky, abychom ji zachránili?”

„**Nepouštěj do svého srdce strach**, dceruško, jako by se nic nestalo. Copak si nepamatueš, co učil svoji dceru Girolamo?... **Strach vytváří možnost učinit skutečným to, čeho se bojíme. Otevírá dveře.** Nedovol strachu, aby tě oslabil ještě před tím, než se začneš bít, má drahá. Nedovol Karaffovi zvítězit, dokonce mu ani nezačínej klást odpor.” „Co mám dělat, otče? Nenašla jsem jeho slabinu. Nenašla jsem, čeho se bojí... A už mi nezbývá čas. Co mám dělat, řekni?...”

Věděla jsem, že našemu krátkému životu s Annou se přiblížil smutný konec... A Karaffa stále žil a já jsem stále nevěděla, odkud začít, abych ho zneškodnila...

„Jdi do Meteory, dceruško. Pouze oni ti mohou pomoci. Jdi tam, srdce moje. Hlas otce zněl velmi naléhavě, očividně stejně jako já nevěřil, že nám Meteora pomůže.

„Ale oni mě odmítli, otče, vždyť víš. Oni až příliš silně věří ve svoji starou „pravdu”, kterou sami sobě kdysi vsugerovali. Oni nám nepomohou.”

„Poslouchej mě, dceruško... Vrat' se tam. Víím, že mi nevěříš. Ale oni jsou – jediní, kteří ti ještě mohou pomoci. Jinak už není nikdo, na koho by ses mohla obrátit. Teď už musím jít... Sbohem, má drahá. Ale já se k tobě brzy vrátím. Neopustím tě, Izidoro.”

Podstata mého otce se jako obyčejně začala vlnit a rozplývat, až během okamžiku docela zmizela. A já jsem stále zcela bezradně hleděla tam, kde ještě dosud zářilo jeho průzračné tělo, vědouc, že nemám zdání, odkud začít... Karaffa až s moc velkou jistotou pevně prohlásil, že Anna velmi brzy bude v jeho zločinných rukách, proto čas na boj mi téměř nezbyvá. Vstát a setrást ze sebe chmurné myšlenky – rozhodla jsem se ve všem řídit radami svého otce a jít ještě jednou do Meteory. Proto jsem se nalamila na Severa a šla jsem.

Tentokrát nebylo ani hor, ani překrásných květů... Vííal mě pouze prostorný, velmi dlouhý kamenný sál, v jehož odlehlém konci zářilo zeleným světlem něco neuvěřitelně silného a přitažlivého, jako oslepující smaragdová hvězda. Vzduch okolo ní zářil a pulzoval, vytvářeje dlouhé jazyky hořícího zeleného „plamene“, který se rozněcoval a osvětloval obrovský sál až do stropu. Vedle této nevídané krásy, přemýšleje o něčem smutném, stál Sever.

„Zdravím tě, Izidoro. Jsem rád, že jsi přišla,“ otáčeje se, pronesl přívětivě.

„I ty buď pozdraven, Severe. Přišla jsem na chvíli,“ ze všech sil se snažíc nerozptylovat slabostí a nepoddávat se kouzlu Meteory, jsem odpověděla: „Řekni mi, Severe, jak jste mohli odsud nechat odejít Annu? Vždyť vy jste věděli, **kvůli čemu** šla! Jak jste ji mohli pustit?! Doufala jsem, že Meteora bude její ochranou, ale ona ji s takovou lehkostí zradila... Vysvětli, prosím, pokud můžeš...”

Díval se na mne svýma smutnýma moudrýma očima, ale nepronesl ani slovo. Asi už bylo všechno řečeno a nic nebylo možné změnit... Potom zavrtěl hlavou a tiše řekl:

„Meteora Annu nevydala, Izidoro. Anna se **sama** rozhodla odejít. Není už žádné dítě, myslí a rozhoduje se sama za sebe a my nemáme právo ji zde držet násilím. Dokonce i když nesouhlasíme s jejím rozhodnutím. Bylo jí řečeno, že Karaffa tě bude mučit, když se nebude chtít vrátit. Proto se Anna rozhodla odejít. Naše pravidla jsou velmi pevná a neměnná, Izidoro. Porušíme je jednou, a příště se najde důvod, kvůli němuž se zde život rychle začne měnit. To nejde, nejsme oprávněni odklonit se z naší cesty.”

„Víš, Severe, myslím si, že **právě TOTO je váš největší omyl...** Vy jste se slepě uzamkli ve svých neomylných zákonech, které, pokud se na ně pozorně podíváte, se ukáží prázdné, a do jisté míry až naivní. Pracujete zde se **skvělými** lidmi, z nichž každý sám o sobě je poklad. A je, tak neobyčejně osobité a silné, nelze přizpůsobit jednomu zákonu! Oni se mu prostě nepodrobí. Musíte být pružnější a vnímavější, Severe. Někdy bývá život příliš nevypočitatelný, jak nevypočitatelné bývají okolnosti. A vy **nemůžete**

hodnotit stejně OBVYKLÉ, a to, **co už se dávno nedá napasovat do starého rámu**. Opravdu sám věříš tomu, že vaše zákony jsou spravedlivé? Řekni mi čestně, Severe!“

Díval se mi zkoumavě do obličeje, stále zmateněji, jako by se nemohl rozhodnout, zda má říct pravdu, nebo nechat vše, jak je, a neznepokojoval lítostí svoji moudrou duši...

„To, čím jsou naše zákony samo o sobě, Izidoro, se nevyvinulo jen za jediný den... Prošla staletí a volchvové také platili za své chyby. Takže i když něco vypadá, že to není zcela správné, dáváme přednost pohledu na život v jeho všezahrnujícím obraze, aniž by bylo nutné se odpojit od individuální osobnosti. Bez ohledu na to, jak by to bylo bolestivé... Dal bych cokoli za to, kdybys souhlasila zůstat s námi! Jednoho překrásného dne bys možná změnila Zemi, Izidoro... Ty máš velmi výjimečný Dar a umíš **současným způsobem náležitě MYSLET**... Ale já vím, že nezůstaneš. Neprodáš se. A já ti ničím nemohu pomoci. Víím, že nám nikdy neodpustíš, dokud budeš žít... Jako nám nikdy neodpustila Magdaléna smrt svého milovaného muže – Ježíše Radomíra... Ale vždyť my jsme ji prosili, aby se vrátila, nabízejíce jí ochranu pro její děti, ale ona se k nám nikdy více nevrátila... My s touto bolestí žijeme roky, Izidoro, a věř mi, není na světě těžšího břemene! Ale, takový je náš úděl, bohužel, a změnit jej není možné, dokud nenastane na Zemi opravdový den „probuzení“... Až nebude nutné, abychom se více skrývali, až Země nakonec bude čistá a moudrá, bude lehčeji... A pak můžeme přemýšlet jinak, přemýšlet o každém nadaném, aniž bychom se báli, že nás Země zničí. Aniž bychom se báli, že po nás nezůstane Víry a Vědění, nezůstane VĚDOUCÍCH lidí...“

Sever povadl, jako by **nesouhlasil** s tím, co mi právě řekl... Podívovala jsem se celým svým srdcem, celou duší, že věřil mnohem více v to, v co jsem tak hluboce věřila já. Já jsem však také věděla – on se mi neotevře, aniž by se tím zpronevěřil Meteore a svým oblíbeným velkým Mistrům. Proto jsem se rozhodla nechat ho být a už ho netrápit...

„Řekni mi, Severe, co se stalo s Marií Magdalénou? Žijí ještě někde na Zemi její potomci?“

***Obr.** - "Ukřižování" od Rubense. Magdalena a Ježíšův bratr Radan (v červeném) drží jeho tělo.*

„Jistěže, Izidoro!“ odpověděl Sever a pochopila jsem, že byl opravdu rád, když se změnilo téma. „Po smrti Krista Magdaléna opustila tu krutou, zlou zemi, která jí vzala pro člověka to nejčennější na světě. Odešla a odvedla s sebou malou dcerku, které byly v tu dobu všeho všudy čtyři roky. A jejího osmiletého syna odvezli do Španělska rytíři chrámu, aby za každou cenu přežil a byl schopen pokračovat ve velkém Rodu svého otce. Pokud si přeješ, povím ti pravdivou **historii** jejich života, neboť **dnes** je lidem

předkládán jen příběh pro neznalé a slepé...“

Souhlasně jsem Severovi přikývla.

Obr. 2, obr. 3 - *Tyto nádherné malované okna ukazují Radomíra a Magdalenu s jejich dětmi - synem Svetodarem a dcerou Vestou. Je zde další zajímavý detail. Kněz poblíž Radomíra má na sobě katolické roucho, které se začalo používat až v 11-12. století.*

„Pověz, prosím, pravdu... vyprávěj mi o nich, Severe...“

Jeho mysl uháněla daleko, ponořila se do dávných, popelem dlouhých staletí pokrytých, skrytých vzpomínek. A začal úžasný příběh...

„Jak jsem ti už vyprávěl dříve, Izidoro, po smrti Ježíše a Magdalény jejich zářivé a smutné životy ovinuly nestoudné lži a tyto lži se přenášejí také na potomky této podivuhodné, odvážné rodiny... Na ně navlékli cizí víru. Jejich čistý obraz obkroužili životy jiných lidí, kteří tenkrát už dávno nežili... Do jejich úst vložili **SLOVA**, která oni **NIKDY NEPRONESLI**... Je učinili **ZODPOVĚDNÝMI ZA ZLOČINY**, které **USKUTEČNILA A USKUTEČŇUJE CIZÍ VÍRA**, nejlživější a zločinná, jaká kdy na Zemi existovala...“

Obr.4 - *Radomír vidí blížící se svou smrt a posílá svého 9ti letého syna Svetodara do Španělska...*

Cítala jsem, že tento celý příběh se Severovi vypráví velmi obtížně. Jeho široká duše viditelně ještě nebyla schopná přijmout takovou ztrátu a celá ještě hodně bolí. Ale on vážně pokračoval ve vyprávění, asi si uvědomil, že později se ho už možná nebudu moci na nic víc zeptat.

„Vzpomínáš si, Izidoro, že jsem ti říkal, že Ježíš Radomír **nikdy neměl nic do činění** s tím falešným učením, které hlásá křesťanská církev? To bylo naprostým opakem toho, čemu učil sám Ježíš a později i Magdaléna. Oni lidi učili **opravdovému VĚDĚNÍ**, učili tomu, čemu jsme je učili my **tady, v Meteore**... Ale Maria věděla ještě více, protože mohla své znalosti volně čerpat ze široké rozlohy vesmíru poté, co od nás odešla. Žili těsně obklopeni vedunami a lidmi s Darem, které lidé později přejmenovali na „apoštoly“... v proslulé „bibli“ poskytnuté nedůvěryhodnými lidmi... kteří myslím, **kdyby mohli, opravdu by tisíckrát Ježíše zradili**. Jeho „apoštolové“ **ve skutečnosti byli Rytíři chrámu**, nepostaveného lidskýma rukama a **vybudovaného vysokou myslí samotného Radomíra – Duchovního Chrámu Pravdy a Poznání**.

Obr.5 - *Tyto obrazy ukazují Magdalenu jako učitelku nad králi, šlechtici, učenci, filozofy...*

Těchto rytířů bylo z počátku jen **devět**, a shromáždili se, aby silou svých možností chránili Radomíra a Magdalenu v té cizí, pro ně nebezpečné zemi, v které na ně takovým bezcitným způsobem dolehl jejich osud. A dále úkol Rytířů chrámu spočíval

také v tom, aby (pokud se stane něco nenapravitelného!) **zachovali PRAVDU**, kterou nesli Židům se „ztracenými dušemi“ tito dva nádherní, zářiví lidé, odevzdávající svůj Dar i své čisté životy za klid na své milované, ale stále velmi kruté planetě...”

„To znamená, že „apoštolové“ byli také opravdovými přáteli?! Jací byli? Můžeš mi o nich povědět víc, Severe?“

Pro mě to bylo natolik zajímavé, že se mi na nějakou krátkou chvílku dokonce podařilo ukolébat své utrpení a obavy, podařilo se mi na moment zapomenout na hrozící bolest!... Spustila jsem na Severa skutečný příval otázek, aniž bych dokonce věděla, existují-li na ně odpovědi. Tak silně se mi chtělo znát **skutečnou** historii o těchto statečných lidech, neznehodnocenou lžemi dlouhých pěti set let!!!

„A oni byli skutečně zázračnými lidmi – Rytíři chrámu – Izidoro!.. Spolu s Radomírem a Magdalénou vytvořili skvělou páteř odvahy, cti a víry, na které se stavělo světlé UČENÍ, zanechané kdysi našimi předky na záchranu naší rodné Země. **Dva** z Rytířů chrámu byli našimi žáky a také **dědičnými vojáky** z nejstarších evropských šlechtických rodů. U nás se stali odvážnými a obdařenými **veduny**, připravenými na vše, aby ochránili Ježíše a Magdalénu.

Čtyři – byli potomky **Rusů-Merovingů**, rovněž majících velký Dar, stejně jako všichni jejich dávní předkové – králové Thrákové... Jako i sama Magdaléna, také narozená z této neobyčejné dynastie, s hrdostí nosící svůj rodinný Dar. **Dva** tedy byli našimi volchvy, kteří **dobrovolně odešli** z Meteory, aby ochraňovali do vlastní záhuby se ubírajícího žáka, Ježíše Radomíra. Nebyli schopni **ve svém nitru zradit Radomíra** a přitom vědět, co ho čeká, bez výčitek svědomí vůči němu. Nu, a posledním, **devátým** z rytířů-ochránců, o kterém dosud nepíše a neví nikdo, byl **rodný bratr samotného Krista**, syn Bílého volchva – **Radan** (Ra-dan, daný Ra)... Byl to on, kdo dokázal zachovat Radomírova syna po jeho smrti. Ale při jeho ochraně naneštěstí sám zahynul...”

„Řekni, Severe, nemá-li to něco společného s legendou o dvojčatech, kde se praví, že Kristus měl bratra – dvojče? Já jsem o tom četla v naší knihovně a vždy jsem chtěla vědět, jestli to byla pravda, nebo všechno jen další lež „Svatých otců“?“

Obr. 6, 7 - Radomír a Radan na malbách Bartolomeo Murillo a Leonardo da Vinci

„Ne, Izidoro, Radan nebyl dvojčetem Radomíra. To by bylo nežádoucí vedlejší nebezpečí k i tak dostatečně komplikovanému životu Krista a Magdalény. Vždyť je ti známo, že dvojčata jsou svázána až příliš těsně nití svého narození a nebezpečí života jednoho se může stát i nebezpečím pro druhého?“ Kývla jsem. „Proto volchvové nijak nemohli dopustit takovou chybu.“

„Znamená to, že ne všichni v Meteore zradili Ježíše?!“ potěšeně jsem zvolala, „Ne všichni se klidně dívali, jak šel na smrt?...“

„Nu, samozřejmě, že ne, Izidoro!.. Všichni bychom šli, abychom ho ochraňovali. Ano, ne všem se podařilo zdolat své závazky... Vím, že mi nevěříš, ale my všichni do jednoho ho velmi milujeme... a samozřejmě také Magdalénu. Jednoduše ne všichni mohli zapomenout na své povinnosti a odhodit to všechno kvůli jedné osobě, bez ohledu na to, jak zvláštní to může být. Ty bys **darovala svůj život**, abys **zachránila jiné**? Vždyť i naši volchvové zůstali v Meteore, aby střežili Posvátné Vědění a učili ostatní nadané. Takový je život, Izidoro... A každý ho dělá lepším podle svých schopností.“

„Pověz, Severe, a proč nazýváš Rusy franskými králi? Copak tito lidé měli něco společného? Nakolik si pamatují, oni se vždy nazývali Franky. A později krasavice Frankie se stala Francií. Nebo ne?“

„Ne, Izidoro. Jestlipak víš, co znamená slovo „frankové“?“ Zavrtěla jsem hlavou.

„Frankové“, to jednoduše znamená – **svobodní**. A Merovingli byli **severními Rusy**, kteří přišli učit svobodné Franky vojenskému umění, spravování země, politice a vědě (cestou přes ostatní země, tak jako šli do ostatních zemí kvůli znalostem budoucích pokolení a blahu žijících lidí). A správně se jmenovali – Meravingli (my-Ra-v-Inglii, **my, děti Ra, nosící Světlo v rodné Prapůvodní Inglii**). Ale samozřejmě, pak to slovo, tak jako mnoho jiného, „**zjednodušili**“... a ono začalo znít, jak „Merovingi“. Tak vznikla nová „**historie**“, v které se říkalo, že jméno Merovingi vzniklo od jména krále Franků – Merovija, ačkoli ke králi Merovijovi toto jméno **nemělo sebemenší vztah**. Tím spíše, že král Merovij byl už třináctým z králů Merovingů. A logické by samozřejmě bylo nazvat celou dynastii jménem **prvního** z vládnoucích králů, nebo ne? Takže stejně jak v další hloupé legendě o „mořské“ obludě, jež údajně na svět porodila dynastii Merovingů, toto pojmenování **přírozeně žádnou souvislost nemělo**.

Vlevo - tehdejší Evropa, vpravo - ostříhání vlasů posledního Merovinga před odesláním do kláštera.

Pravděpodobně Přemýšliví Temní si velmi přáli, aby lidé neznali **současný**

význam NÁZVU vládnoucí dynastie Franků. Proto se je snažili rychle přejmenovat a předělat je na „slabé, neúspěšné a ubohé“ krále, zkreslující opět **skutečné** světové dějiny. Meravíngli byli jasná, inteligentní a talentovaná dynastie severních Rusů. Dobrovolně opustili svoji vlast a mísili svoji krev s nejvyššími dynastiemi tehdejší Evropy, aby se z toho rodil nový mocný Rod mágů a válečníků, který by byl schopen moudře spravovat státy a národy sídlící v té době v polodivoké Evropě. Byli zázračnými mágy a válečníky, mohli léčit trpící a učit slušné.

Všichni Meravíngli bez výjimky nosili velmi dlouhé vlasy, **které za žádných okolností nechtěli stříhat**, protože skrze ně čerpali Živou Sílu. Ale to bylo bohužel také známo i Přemýšlivým Temným. Obzvláště proto se nejstrašnějším trestem stalo násilné „ostříhání“ poslední merovinské královské rodiny. Zradou královského pokladníka-žida, který lživě a lstivě poštal v této rodině bratra proti bratru, syna na otce, nu, a potom už s lehkostí vyhrál nad lidskou hrdostí a ctí... Tak byla poprvé otřesena někdejší pevnost královské rodiny Merovíngů. A neochvějná víra v jednotu Rodu dostala první hlubokou trhlinu...

Staletá válka Merovíngů s nepřátelským klanem se začala přibližovat k svému smutnému zakončení... Poslední **opravdový** král této úžasné dynastie – Dagobert II., jak opět vyšlo najevo, byl zrádně zabit – zahynul na lovu rukou najatého vraha, který mu zasadil ránu **do zad** otráveným kopím. Tím skončila (nebo spíše byla zničena) nejtalentovanější dynastie v Evropě, nesoucí světlo a sílu nevzdělanému evropskému národu.

Jak vidíš, Izidoro, zbabělci a zrádci ve všech dobách se **neodvážili bojovat otevřeně**, vědouce s jistotou, že na to, aby vyhráli čestně, nikdy neměli a nebudou mít ani jen tu sebemenších šanci. Ale **lží a podlostí vyhrávali dokonce nad těmi nejsilnějšími**, používajíce jejich čest a svědomí ve svůj prospěch... vůbec se nestrachovali o svoji „od lži hynoucí“ duši. Zničivše takovým způsobem „překážející **osvícené**“, Přemýšliví Temní potom vymysleli **pro ně vhodnou** „historii“. A lidé, pro které se taková „historie“ vytvářela, ji ihned s lehkostí přijímali, a dokonce se nad ní ani nepokusili zamyslet... Taková je naše Země, Izidoro. A je mi upřímně smutno, až to bolí, že se ji nedaří probudit.“

Mé srdce se náhle hoře a bolestně sevřelo... Znamená to všechno, že **ve všech dobách byli** světlí a silní lidé statečně, ale beznadějně bojující za štěstí a budoucnost lidstva! A všichni zpravidla umírali... V čem byla příčina tak zjevně kruté nepravdivosti? S čím byl svázán takový opakující se smrtelný konec?

„Pověz mi, Severe, proč vždy umírají nejčistější a nejsilnější?.. Vím, že už jsem ti dávala tuto otázku... Ale já všechno ještě nemohu pochopit, opravdu lidé skutečně nevidí, jak krásný a radostný by byl život, pokud by poslechli alespoň jednoho z těch,

kteří tak urputně za ně bojovali?!.. Pokud se ještě ráno vrátí? Skutečně jsi oprávněn tvrdit, že Země je natolik slepá, že je ještě příliš brzo se pro ni trápit?“

Sever smutně pokývl hlavou a laskavě se pousmál: „Sama znáš odpověď na tuto otázku, Izidoro... Ale ty se nevzdáš, dokonce ani v případě, že tě děsí natolik krutá pravda. Ty jsi – Bojovnice, a ty takovou zůstaneš. Jinak bys zradila sama sebe a ztratila bys smysl života. **Jsme to, co JSME.** A kdybychom se nesnažili změnit, naše jádro (nebo náš **základ**) beztoho zůstane takové, **jak vypadá naše současná PODSTATA.** Vždyť pokud je člověk dosud „slepý“ – ještě stále **má naději** jednou prohlédnout, ne?

Jan, Marie a její děti, Radomír a Radan.

Nebo v případě, že jeho mozek dosud spí – vždycky **může** jednoho dne procitnout. Ale pokud člověk ve své podstatě „**hnil**“, nestaraje se o to být dobrým, jeho shnilá duše se stejně jednoho krásného dne vymaní ven a zahubí jeho veškerou snahu vypadat lépe. Pokud však je člověk **skutečně čestný** a statečný, nezlomí ho strach z bolesti ani největší hrozby, protože jeho duše, jeho PODSTATA **navždy zůstane** stejně odvážná a čistá, jako by bezcitně a krutě nestrádal. Ale všechno neštěstí a slabina jeho je v tom, že když je Člověk skutečně čistý, nemůže uzříť zradu a podlost, dokud nejsou zjevné a dokud není pozdě ještě něco podniknout... On to nemůže předpokládat, protože tak nízké pocity v něm **zcela chybí**. Proto na Zemi vždycky budou umírat nejsvětější a nejstatečnější lidé, Izidoro. A bude se to prodlužovat do té doby, dokud **KAŽDÝ** pozemský člověk neprozře a nepochopí, že **život se nedostane darem**, že za **krásné se**

musí bojovat a že Země se nestane lepší, dokud on ji **nenaplní svým dobrem** a **nezkrášlí svou prací**, jakkoliv malým nebo nepatrným by byl. Ale jak už jsem ti řekl, Izidoro, na to budeme ještě hodně dlouho čekat, neboť dosud člověk myslí jen na své **osobní blaho**, bez přemýšlení, proč přišel na Zem, proč se na ni narodil... Neboť každý ŽIVOT, bez ohledu na to jakkoli se to zdá zanedbatelné, přichází na Zemi se specifickým účelem. Z velké části – učinit lepším a šťastnějším, silnějším a moudřejším náš společný DOMOV.“

„Myslíš si, že obyčejného člověka jednou bude zajímat obecné blaho? Vždyť u většiny lidí tento koncept chybí. Jak je to naučit, Severe?“

„Tomu se nedá naučit, Izidoro. Je třeba, aby lidé uviděli, že potřebují Světlo, potřebují Dobro. Musí mít potřebu, sami si přát změnit se. Neboť to, co je dáno silou, se člověk snaží instinktivně rychle potlačit, aniž by měl dále zájem cokoliv pochopit. Ale my jsme odbočili, Izidoro. Přeješ si, abych pokračoval v příběhu Radomíra a Magdalény?“

Souhlasně jsem přikývla, v duchu silně litujíc, že nemohu tak jednoduše a klidně s ním vést debatu, nevzrušovat se do posledních minut svého poničeného života, které mi osud dopřál, a nepřemýšlet s hrůzou nad katastrofou, tyčící se nad Annou...

„V bibli se velmi mnoho píše o Janu Křtiteli. Byl doopravdy s Radomírem a Rytíři chrámu? Jeho obraz je tak úžasně obdivuhodný, že někdy jsem nucena pochybovat, jestli byl Jan skutečnou osobou? Můžeš mi odpovědět, Severe?“ Sever se vřele usmál, zřejmě si o něm pamatoval něco velmi příjemného a drahého...

„Jan byl moudrý a laskavý, jak velké teplé slunce... Byl otcem všem přicházejícím, jejich učitelem i přítelem... Jeho oceňovali, poslouchali a milovali. Ale nikdy nebyl tím mladým a neobyčejně pohledným mladíkem, jakým je obvykle zobrazován umělci. Jan byl v tu dobu starým volchvem, ale stále ještě silným a vytrvalým. Šedovlasý a vysoký, byl podobný spíše mocnému bojovníkovi, než překvapivě hezkému a jemnému chlapci. Nosil velmi dlouhé vlasy, nicméně stejně jako všichni ostatní okolo Radomíra.

Byl to Radan, kdo byl opravdu mimořádně krásný. On, stejně jako i Radomír, od útlého věku žil v Meteore vedle své matky, veduny Marie. Vzpomeň si, Izidoro, jak existuje mnoho obrazů, na kterých je Maria znázorněna s dvěma nemluvňaty, skoro stejného věku. Z nějakého důvodu je malovali všichni znamenití umělci, možná ani nevěděli, KOHO opravdu zobrazovalo jejich umění... A co je nejzajímavější – je to, že **jmenovitě na Radana** se Maria dívá na všech těchto obrazech. Viditelně už tehdy, coby dítě, byl Radan takový veselý a oblíbený, jakým zůstal po celý svůj krátký život...

Obr. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 - vedunie Marie s Radanem a Radomírem

A ještě... pokud by i umělci malovali **jmenovitě Jana** na těchto obrazech, jakpak by asi tehdy ten samý Jan dokázal tak **strašně zestárnout do doby jeho popravy na**

přání rozmarné Salome?.. Vždyť podle Bible se to stalo ještě do ukřižování Krista, což znamená, že Janovi by muselo být v tu dobu ne více než třicet čtyři let: Jakýmže způsobem se z půvabného, krásného, zlatovlasého chlapce proměnil v starého a zcela nesympatického Žida?!

„Tak tedy volchv Jan nebyl zabit, Severe?“ zeptala jsem se potěšeně. „Nebo byl zabit jinak?..“

„Naneštěstí je to pravda, **skutečnému** Janovi sťali hlavu, Izidoro, ale nestalo se to ze zlé vůle rozmarné a zhýčkané ženy. **Příčinou jeho smrti byla zrada jeho židovského „přítele“, kterému důvěřoval a v jehož domě žil několik let..“**

„Ale jak to, že to necítil? Jak to, že neviděl, co je to za „přítele“?!“ rozhořčila jsem se.

Jan křtitel (Radan), kostel v Lemoux, Languedoc, Francie

„Skutečně nelze podezřívat každého člověka, Izidoro... Myslím si, že bylo dostatečně těžké někomu věřit, vždyť byli všichni nuceni se přizpůsobit a žít v té cizí, neznámé zemi, na to nezapomínej. Proto z většího nebo menšího zla se viditelně snažili vybrat to menší. Ale uhodnout vše není možné, ty to přece sama dobře víš, Izidoro... Ke smrti volchva Jana došlo až **po** ukřižování Radomíra. Otrávil ho Žid, v jehož domě Jan v tu dobu žil spolu s rodinou zabitého Ježíše. Jednoho večera, kdy už celý dům ulehl, hospodář rozprávěl s Janem, připravil mu jeho oblíbený čaj s příměsí silného bylinného smrtelného jedu... Následující ráno nikdo vůbec nedovedl pochopit, co se to přihodilo. Podle slov hospodáře Jan zkrátka naráz usnul a už se nikdy více neprobudil... Jeho tělo našli ráno v jeho loži, potřísněném krví, se... setnutou hlavou... Podle slov téhož hospodáře, Židé se Jana velmi báli, takže usoudili, že je nedostižitelným mágem. A **aby byli ujištěni, že už se nikdy nevzkřísí** – tak ho sťali. Janovu hlavu později od nich vykoupili (!!!) a odvezli Rytíři chrámu, kteří ji dokázali zachránit a přivést do Údolí volchvů, aby tímto způsobem Janovi prokázali alespoň takovou malou, ale důstojnou a zaslouženou čest a nedovolili Židům jednoduše se mu vysmívat a vykonávat jakékoliv

svoje magické rituály. Od té doby byl Jan s nimi vždy, ať byli kdekoliv. A za tuto hlavu za dvě stě let Rytíře chrámu obvinili z trestného činu uctívání d'ábla. Přece si pamatuješ poslední „dílo Templářů“ (Rytířů chrámu), není to tak, Izidoro? Jmenovitě tam je obvinili z uctívání „mluvící hlavy“, která dělala veškeré církevní duchovenstvo.

Salome s hlavou Jana Křtitele, Caravaggio

„Promiň mi, Severe, ale proč Rytíři chrámu nepřivezli hlavu Jana sem, do Meteory? Vždyť nakolik si pamatuji, vy všichni jste ho velmi milovali! A odkud znáš všechny tyto podrobnosti? Vždyť jsi s nimi nebyl? Kdo ti to všechno řekl?“ „Celou tuto smutnou historii nám vyprávěla veduňa Maria, matka Radana a Radomíra...“

„A copak se Maria vrátila k vám po popravě Ježíše?!.. Vždyť, pokud je mi známo, ona byla se svým synem v době ukřižování. Kdy se vrátila k vám? Je možné, že ona dosud ještě žije?...“ se zatajeným dechem jsem se zeptala. Tak jsem chtěla uvidět alespoň někoho z těch dobrých, statečných lidí!.. Tak jsem se chtěla „dobít“ v mém nastávajícím posledním boji jejich vytrvalostí a silou!..

„Ne, Izidoro. Bohužel, Maria zemřela před staletími. Nepřála si dlouho žít, i když mohla. Myslím, že její bolest byla příliš hluboká... Odešla za svými syny do neznámé, daleké země (ještě mnoho let před jejich smrtí), ale nedokázala ochránit žádného z nich. Nevrátila se do Meteory, odešla spolu s Magdalénou. Odešla, jak jsme si tehdy mysleli, navždy... Unavená z žalu a ztráty až po smrti své milované vnučky a Magdalény se Maria rozhodla opustit svůj krutý a nelítostný život... Ale před tím, než „odešla“ navždy, ještě přišla do Meteory, aby se rozloučila. Aby nám pověděla smutnou historii smrti těch, které jsme všichni velmi milovali... A ještě se vrátila proto, aby naposledy uviděla Bílého volchva... Svého manžela a věrného přítele, na kterého nemohla nikdy zapomenout. Ve svém srdci se s ním loučila. Ale k jeho velké lítosti mu nemohla přinést odpuštění Magdalény... Tak co, jak vidíš, Izidoro, velká křesťanská báhorka o

„**všeodpuštění**“ je prostě dětská lež pro naivní věřící, aby jim **umožnila dělat jakékoliv Zlo**, vědouce, že **nač by ho nedělali, když v konečné fázi jim bude odpuštěno**. Ale **odpustit je možné jenom to, co skutečně za odpuštění stojí**. Člověk musí pochopit, že **za jakékoliv zlo mu náleží odplata**. A ne před jakýmsi tajemným Bohem, ale **před sebou**, nutě se tak krutě trpět. Magdaléna neodpustila **vladykovi**, přestože si ho velmi vážila a měla ho ráda. Stejně tak ona nebyla schopna odpustit nám všem strašnou smrt Radomíra. Vždyť **především ONA** lépe než ostatní chápala – my jsme mu **mohli** pomoci, **mohli** jsme ho zachránit od kruté smrti... Ale nechtělo se nám. Posuzovala vinu Bílého Volchva příliš krutě, ona ho nechala s touto vinou žít, aniž by na ni na chvíli zapomněl...

Ona mu nechtěla darovat lehké odpuštění. My jsme ji tak už nikdy neuviděli. Stejně tak jsme nikdy neuviděli její děti. Přes jednoho z rytířů svého Chrámu – našeho volchva – Magdaléna dala odpověď Vladykovi na jeho prosby, aby se k nám vrátila: “Slunce nevychází v jeden den dvakrát... Radost vašeho světa (Radomír) se k vám nikdy nevrátí, stejně, jako se k vám nevrátím ani já... Našla jsem svoji VÍRU i svoji PRAVDU, ony jsou **ŽIVÉ**, vaše je – MRTVÁ... Oplakávejte své syny – oni vás milovali. Já vám nikdy neodpustím jejich smrt, dokud budu živa. A ať vaše vina zůstane s vámi. Možná vám někdy přinese Světlo a Odpuštění... Ale ne ode mne.” Hlavu Volchva Jana nepřivezli do Meteory z toho samého důvodu – žádný z rytířů Chrámu se k nám nechtěl vrátit... Ztratili jsme je, jak jsme ztratili nejednou mnoho jiných, kteří nechtěli rozumět a přijmout naši oběť... Kdo stejně jako ty – odešli, odsuzujíc nás.

Obr. - *Radan s matkou, Marií, po Radomírově smrti.*

Točila se mi hlava! Jak jsem žíznila a zaháněla hlad, svůj věčný hlad poznání, dychtivě vstřebávala proud udivujících informací, štědře darovaných Severem... A mně se chtělo mnohem víc!.. Chtěla jsem vědět všechno až do konce. Toto byl hlt svěží vody v bolestí a neštěstím zničené poušti! A já jsem se nijak nemohla do syta napít... - Měla jsem tisíce otázek! Ale nebyl čas... Co mám dělat, Severe?...

Ptej se, Izidoro!.. Ptej se, já se ti vynasnažím odpovědět

Pověz, Severe, proč se mi zdá, že v této historii jako by se spojily **dvě historie života**, ovinuté podobnými událostmi, a jsou **prezentovány jako život jedné osoby**? Nebo nemám pravdu?

Máš absolutní pravdu, Izidoro. Jak už jsem ti říkal dřív, “silní tohoto světa“, kteří vytvářeli falešnou historii lidstva, “**oblékli**“ na **skutečný život Krista cizí život židovského proroka Džošui (Joshui), žijícího o jeden a půl tisíce let dříve** (k době vyprávění příběhu Severem). A nejen jeho samého, ale ještě i rodiny, jeho příbuzných a blízkých, jeho přátel a stoupenců. Vždyť právě **žena proroka Džošui – Židovka Maria**

– měla sestru Martu a bratra Lazara, sestra jeho matky Maria Jakobe, a další, kteří **nikdy nebyli současníky Radomíra a Magdalény**. Takže, stejně **nebyli jejich současníky ani** cizí “apoštolé” - Pavel, Matěj, Petr, Lukáš a ostatní... **Jmenovitě rodina proroka Džošui** se přeunula před jedním a půl tisícem let zpět do Provensálska (které v tu dobu nazývali Gayl (Transalpine Gaul)), do řeckého města Massalie (současnější název Marsel), stejně, jak Massalia v tu dobu byla “vraty” mezi Evropou a Asií), a toto bylo nejsnadnější cestou pro všechny “stíhané“, aby se předešlo pronásledování a neštěstí. **Skutečná Magdaléna se přestěhovala do Langedoku tisíc let po narození Židovky Marie**, jednoduše šla **Domů** a neutíkala od Židů k jiným Židům, jak do udělala Židovka Maria, která nikdy nebyla tou světlou a čistou Hvězdou, jíž byla **pravá Magdaléna**. Židovka Maria byla dobrou, ale prostou ženou, kterou velmi brzy provdali. A ona se nikdy nejmenovala Magdaléna... Toto jméno na ni “pověsili“, chtějíc sloučit v jednu dvě různorodé ženy, aby dokázali podobnou hloupou legendu, vymysleli falešný příběh města Magdaly, které v době života Židovky Marie v Galilei ještě neexistovalo...

Židovský prorok Jošua se svou ženou Marií

Celá tato nehorázná “historie“ **dvou Ježíšů** byla záměrně tak pomíchaná a zmatená, aby bylo pro obyčejného člověka odhalení pravdy nemožné.

Obr. - židovský prorok Jošua s apoštoly. Poslední večeře.

Obr. - židovský prorok Jošua se svou ženou Marií.

A jen ti, kteří opravdu dokázali uvažovat, viděli, **jakou naprostou lež hlásalo křesťanství - nejkrutější a nejvíce krvežíznivé ze všech náboženství**. Ale, jak už jsem ti říkal dříve, většině lidí se nelíbí MYSLET sami za sebe. Proto oni přijímají a berou za samozřejmost vše, čemu římská církev učí. Tak to bylo pohodlné, a tak tomu bylo vždy. Člověk nebyl připraven přijímat **opravdové UČENÍ** Radomíra a Magdalény, které potřebovalo práci a samostatné myšlení.

Ale zato, lidem se vždy líbilo a schvalovali to, co bylo velmi jednoduché – co jim říkalo, **v co je třeba věřit, co je možné přijímat, a co si odepřít**.

Na okamžik jsem se cítila velmi hrozně – slova Severa příliš připomínala výroky Karaffy!.. Ale ve své “protestující” duši jsem žádným způsobem nechtěla přijmout, že krvelačný zabiják – Papež – by mohl ukázat, že přesto je v něčem skutečně v právu...

- Tato otrocká “víra” byla nezbytná především pro ty Přemýšlivé Temné, aby posílili své dominantní postavení v našem křehkém, ještě teprve **vznikajícím** světě... aby mu **už nikdy nedovolili narodit se**... - klidně pokračoval Sever. - Právě proto, aby úspěšně zotročili naši Zemi, Přemýšliví Temní našli tento malý, ale velmi ohebný, ač samolibý, jim jediný srozumitelný židovský národ. Vzhledem k jeho “pružnosti” a pohyblivosti, tento národ se lehce podřizoval cizímu vlivu a stal se nebezpečnou zbraní v rukou Přemýšlivých Temných, kteří zjistili, že kdysi žil prorok Džošua, a lstivě “proplekli” **historii jeho života** s historií života Radomíra, zničili **skutečné** životní příběhy a nahradili je falešnými, aby naivní lidský rozum uvěřil této “historii”.

Ale dokonce ani hebrejský Džošua také **neměl nic společného s náboženstvím, nazývaným Křesťanství**... Ono bylo vytvořeno na příkaz císaře Konstantina, který potřeboval **nové náboženství**, aby hodil národu unikajícímu z podkontroly **novou “kost”**. A národ, aniž by o tom přemýšlel, ji s potěšením spolknul... Taková je zatím ještě naše Země, Izidoro. A je velmi pozdě, aby se někomu povedlo ji změnit. Velmi pozdě se lidem zachce MYSLET, bohužel...

- Předpokládám, že ještě nejsou připraveni, Severe... Ale vidíš, lidé se velmi lehko otevírají “novému”! Tak neukazuje to právě to, že lidstvo (svým způsobem) HLEDÁ cesty ke **skutečnosti**, že lidé dychtí po PRAVDĚ, a prostě není, kdo by jim ji ukázal?...

- **Můžete zobrazit tisíckrát na světě nejcennější Knihu Poznání, ale nebude to k ničemu, když lidé nebudou umět číst.** Není-liž pravda, Izidoro?...

- Ale své žáky přece UČÍTE!... - zvolala jsem teskně. - Vždyť oni také **neuměli všechno předtím**, než se dostali k vám! **Tak tedy uče lidstvo!!! Ono za to stojí, aby nezaniklo!..**

- Ano, Izidoro, **učíme naše žáky**. Ale talentované, kteří se k nám dostanou a znají hlavní – oni umějí MYSLET... Zatímco zbývající jsou dosud jen “vedeni”. Nu, nemáme na ně čas, ani chuť, dokud nepřijde **jejich čas**, a oni si nezaslouží, aby je někdo z nás učil.

Sever si byl dokonale jistý, že má pravdu. Proto jsem se rozhodla na něho více nenaléhala...

- Pověz, Severe, co je z Ježíšova života pravdivé? Můžeš mi povyprávět, jak žil? A Jak se mohlo stát, že s takovou mocnou a věrnou oporou všechno prohrál?.. Co se stalo s jeho dětmi a Magdalénou? Jak dlouho po jeho smrti se jí podařilo přežít?

Usmál se svým krásným úsměvem...

Připomněla jsi mi teď Magdalénu za mlada... Byla ze všech nejzvědavější a bez

konce dávala otázky, na které naši volchvové ne vždycky našli odpovědi!...

Sever se znovu “ponořil“ do své nešťastné paměti, znovu se tam setkává s těmi, po nichž stále ještě tak hluboce a upřímně teskní.

Byla to doslova úžasná žena, Izidoro! Nikdy se nevzdávala a nikdy se nelitovala, stejně, jako ty... Byla připravena se v jakémkoliv okamžiku odevzdat za ty, které milovala. Za ty, které uznala toho hodné. Jednoduše - za život. Osud jí nedopřál, uvalil na její křehká ramena nenávratnou ztrátu, ale ona se do svého posledního okamžiku urputně bila za své přátele, za své děti, a za všechny, kdo zůstali žít na zemi po smrti Radomíra... Lidé ji nazývali **Apoštolem všech Apoštolů**. A ona jím skutečně byla... Pouze ne v tom smyslu, v jakém ji ukazuje v jejich “Bibli“, jí ve své podstatě cizí, židovský jazyk.

Magdaléna byla silnější Vedunou... **Zlatou Marií**, jak ji nazývali lidé, kteří se s ní někdy setkali. Nesla si čisté světlo Lásky a Poznání, a byla tím zcela naplněná, rozdávala vše beze zbytku, aniž by se litovala. Její přátelé ji velmi milovali a bez přemýšlení byli připraveni za ni položit své životy!.. Za ni a za učení, v jehož nesení pokračovala po smrti svého milovaného muže, Ježíše Radomíra. - Odpusť mi moje skrovné znalosti, Severe, ale proč stále nazýváš Krista – Radomírem?..

- Vše je velmi jednoduché, Izidoro, Radomírem ho kdysi pojmenovali otec a matka, a to je jeho **skutečné Rodové jméno**, které doslova odráží jeho skutečnou podstatu. Toto jméno mělo dvojí význam – Radost světa (Rado – mir) a nesoucí světlo Poznání, Světlo Ra (Ra-do-mir). A Ježíšem Kristem ho nazvali už Přemýšliví Temní, když kompletně změnili historii jeho života. A jak vidíš, ono se k němu na věky pevně „přilepilo“... Mezi Židy bylo vždy hodně Ježíšů. To je úplně normální a velmi obvyklé jméno, jak je to zábavné, přišlo k nim z Řecka... No, a Kristus “Christos“- to obecně není jméno, a znamená řecky “mesiáš“ nebo “osvícený“... Otázkou je jenom, pokud se v bibli uvádí, že je Kristus – křesťan, jak to v tom případě objasní tato **pohanská** řecká jména, která mu dali samotní Přemýšliví Temní?.. Není to zajímavé? A toto je jen ta nejmenší z těch mnoha chyb, Izidoro, které nechtějí (nebo nemohou...) lidé vidět.

- No, jak je mohou vidět, pokud slepě věří v to, co se jim předkládá?.. My toto musíme ukázat lidem! Oni mají právo toto všechno vědět, Severe! - opět jsem nevydržela.

- My **nejíme ničím lidem povinni**, Izidoro... - příkře odvětil Sever. - Oni jsou naprosto spokojeni s tím, v co věří. A nechtějí nic měnit. Přeješ si, abych pokračoval? Znovu se přede mnou pevně ohradil „železnou“ zdí, přesvědčen o své pravdě, a mně nezbývalo nic jiného, než odpovědět pokývnutím, neskrýváje vystupující slzy

rozčarování... Nemělo smysl se dále snažit něco dokazovat – on žil ve svém “spravedlivém“ světě, nenechávaje se vyrušovat drobnými „pozemskými zádrheli“...

- Po kruté smrti Radomíra se Magdaléna rozhodovala, zda se vrátit tam, kde byl její opravdový Domov, kde kdysi dávno přišla na svět. Skutečně, všem nám je vlastní touha po našich kořenech, zvláště, když se z nějakého důvodu cítíme bídě... Tak i ona, zničená svým hlubokým žalem, raněná a samotná, se nakonec rozhodla – vrátit se DOMŮ... Toto místo se nachází v tajemné Occitanii (dnešní Francie, Languedoc) a nazývalo se **Dolinou Mágů** (nebo také – **Dolinou Bohů**), a je pověstné svojí drsnou, mystickou vznešeností a krásou.

Údolí mágů, Okciténie, Francie

A nebylo člověka, který by tam někdy pobýval, aby si nezamiloval Dolinu Mágů na celý zbytek svého života... - Promiň, Severe, že tě přerušuji, ale jméno Magdalény... nepocházelo snad od Doliny Mágů?... - zvolala jsem, neschopná se udržet od chvění z objevu. - Máš naprostou pravdu, Izidoro. - usmál se Sever. - Tady vidíš – ty **myslíš!**.. **Skutečná** Magdaléna se narodila před asi pěti sty lety v Occitanské Dolině Králů, a proto ji nazývali Marií Magdalénou- Mágem Doliny (Mág-doliny).

- Co je to za dolinu - Dolina Mágů – Severe?... A proč jsem nikdy neslyšela o něčem takovém? Otec nikdy nevzpomínal takový název, a ani o tom nemluvil žádný z mých učitelů?

- O, to je velmi starobylé a velmi mocně silové místo, Izidoro! Země tam darovala kdysi neobyčejnou sílu... Nazývali ji “Zemí Slunce“ nebo “Čistou zemí“. Byla vybudována **člověkem** před mnoha tisíceletími... A tak kdysi žili dva z těch, které lidé nazývali Bohy. Oni ochraňovali tuto Čistou Zemi před “Temnými Silami“, tak, jako si ona chránila Brány Mezisvětů, které už dnes neexistují. Nu, ale kdysi, velmi dávno, to bylo místo příchodu **mimozemských** lidí a **mimozemských** zpráv. Toto byl jeden ze sedmi “přechodů“ na Zemi... Byl zničen, bohužel, hloupou Lidskou chybou... Později, po uplynutí mnoha věků, v této dolině se začaly rodit talentované děti. A pro ně, silné, ale mladé, jsme tam vybudovali novou “meteoru“ ... Kterou jsme nazvali – Ravedou

(Ra – vědět).

Byla to jakoby mladší sestra naší “Meteory“, kde se také učilo Vědění, pouze mnohem jednodušeji, než jsme se tomu učili my, poněvadž Raveda byla otevřená bez vyjímky **všem talentovaným**. Tam se nerozdávaly “Tajné Znalosti“, dávalo se jim jen to, co jim v životě mohlo pomoci žít s jejich břemenem, co je mohlo naučit znát a ovládat svůj úžasný Dar.

Pozvolna do Ravedy začali proudit různí-přerůzní nadaní lidé z nejvzdálenějších krajín Země, prahnoucí po učení.

Protože Raveda byla otevřená bez rozdílu **všem**, někdy sem přišli “šediví talentovaní“, které také učili Vědění, doufajíc, že jednoho krásného dne se k nim určitě vrátí jejich ztracená Zářivá Duše. Tak v průběhu času nazvali tuto Dolinu – Dolinou Mágů, jako varování pro nezasvěcené o možnosti potkat tam neočekávané a úžasné zázraky... narození myslí a srdcem talentovaných... S Magdalénou a Vedunou Marií odsud přišlo šest rytířů Chrámu, kteří, s pomocí přátel, jež tam žili, se usadili ve svých neobvyklých hradech- pevnostech, stojících na živých “bodech síly“, dávajících jejich obyvatelům přirozenou sílu a ochranu. Magdaléna ale na čas odešla se svojí malinkou dcerkou do jeskyně, přála si být daleko ode všeho shonu, hledajíc klid pro svoji bolavou duši...

- Ukaž mi ji, Severe!.. - nevydržíc, prosila jsem... - Ukaž mi, prosím, Magdalénu...

Obr. - pevnost Peypertuse

Obr. - pevnost Montsegur

Obr. - pevnost Puilaurens

Obr. - pevnost Puivert

Obr. - pevnost Queribus

Obr. - pevnost Lastours

Velmi mě překvapilo, když jsem místo hrubých kamenných jeskyní uviděla jemně modré moře, kde na písčitém břehu stála žena. Okamžitě jsem ji poznala – byla to Máří Magdalena... Jediná Radomírova láska, jeho žena, matka jeho nádherných dětí... jeho vdova.

Stála tam hrdá, pyšná, nezdolná a silná... Pouze v jejím jemném obličeji se zračila potlačovaná bolest... Stále se ještě velmi podobala té krásné čisté dívce, kterou mi kdysi ukázal Sever... i když teď byla její usměvavá, krásná tvář zahalena skutečným «dospělým» smutkem... Magdalénina краса byla žensky jemná a hřejivá, působila stejně na mladé i staré, nutila je uctívat ji, zůstat s ní, sloužit jí, milovat ji, jak jen můžeme milovat sen zhmotněný v člověka...

Stála bez hnutí a upřeně se dívala do dálky, jako by něco očekávala. A vedle ní, objímajíc její kolena, bylo schoulené malé děvčátko – druhá malá Magdalena!.. Byla neuvěřitelně podobná své matce – stejné dlouhé zlaté vlasy... zářivě modré oči... a stejné legrační dolíčky na usmívající se tváři. Dívka byla překvapivě spokojená a usměvavá. Maminka se dívence zdála tak smutná, že se ji neodvažovala vyrušovat, tak jen tiše stály a choulily se k sobě a dívka trpělivě čekala, až maminku přejde její podivný a nepochopitelný smutek... Jemný vánek si líně pohrával se zlatými prameny Magdaleniných dlouhých vlasů, občas se proběhl po její hebké tváři a jemně se jich dotýkal... Stála nehybně jako socha, pouze v jejích smutných očích se odráželo napjaté očekávání... Najednou se daleko na obzoru objevil bílý, načechraný bod, který se pomalu měnil na vzdouvající se plachty. Magdalena se okamžitě změnila a ožila, pevně objala dcerušku a co nejveseleji řekla:

„Konečně jsme se dočkaly, poklade můj! Chtěla jsi vědět, odkud sem přišla tvoje maminka? Chtěla jsi to?.. Poplujeme spolu velmi daleko až tam, kde je náš DOMOV... Budeš ho milovat stejně jako já. To ti slibuju.“ Magdalena se sehnula a objala svou malou dcerušku, jako by ji chtěla chránit před všemi budoucími těžkostmi, které její něžná a laskavá duše cítila.

„Mami, řekni mi, tatínek přece také popluje s námi? Přece ho tu nenecháme? Opravdu?“ Po chvíli přemýšlení se překvapivě zeptal: „A proč jsem ho tak dlouho neviděla?.. Už jsme ho neviděly víc jak dva měsíce. Maminko, kde je tatínek?“

Její oči byly přísné a vzdálené... Až teď jsem pochopila – její maličká dcera ještě nevěděla, že tatínek s nimi nikdy nikam nepopluje, protože před dvěma měsíci skončil svůj krátký život na kříži... A nešťastná Magdalena zřejmě nenašla odvalu, aby tomuto malému, čistému človíčkovi řekla o tom hrozném, nelidském utrpení. Ano, **jak** by to mohla říct tomuto malému bezbrannému stvoření? Jak jí vysvětlit, že existovali lidé, kteří nenáviděli jejího krásného, čistého tatínka? Toužili po jeho smrti. A ani žádný z rytířů Chrámu – jeho přítel – ho nemohl zachránit?

Odpovídala jí laskavě, trpělivě a snažila se tak upokojit svou rozhněvanou holčičku.

„Tatínek s námi nepopluje, andílku můj. A ani tvůj milovaný bratříček, Svetodar... Mají úkol, který musí splnit. Přece víš, povídala jsem ti, co je to – povinnost? Vzpomínáš si?.. Poplujeme společně s přáteli – ty a já... Víím, že je máš ráda. Bude ti s nimi dobře, moje milá. A já budu vždycky s tebou. To ti slibuju.“

Holčička se uklidnila a vesele se zeptala:

„Mami, řekni mi, v tvé zemi je hodně malých holčiček? Budu tam mít přítelkyně? Budu tam stále s dospělými... S nimi mně do nebaví. Ani hrát si neumějí.“

„To není pravda, moje milá, a co tvůj strýc, Radan?“ s úsměvem se zeptala Magdalena. S ním je to vždycky zábavné? Vypráví ti vtipné příběhy, pravdaže?“

Maličká se na okamžik zamyslela a potom velmi vážně odpověděla:

„Není to s těmi dospělými tak špatné. Pouze mi chybí přátelé... Pravda, jsem ještě malá. A proto i mí přátelé musí být malí. S dospělými můžu být jen někdy.“

Magdalena se na ni překvapeně podívala a najednou ji popadla do náruče a hlasitě

ji políbila na obě tváře.

„Máš pravdu, zlatíčko! S dospělými si potřebuješ hrát jen občas. Slibuji ti – najdeme pro tebe tu nejlepší kamarádku! Musíš ale ještě chvíli počkat. To přece zvládneš? Ty jsi ta nejtrpělivější holčička na světě, že ano?“

Tento prostý hřejivý rozhovor dvou osamělých milujících bytostí zapadl do mé duše! Tak se mi chtělo věřit, že všechno dobře dopadne! Že je zlý osud mine a jejich život bude spravedlivý a laskavý! Bohužel jsem věděla, že stejně jako můj i jejich nebude... Proč jsme platily takovou cenu?! Proč byly naše osudy tak nemilosrdné a kruté?

Než jsem se stačila obrátit na Severa s další otázkou, najednou se objevila další vize, ze které se mi zatajil dech.

V chladném stínu obrovského platanu seděli na malých směšných lavičkách čtyři lidé. Dva z nich byli velmi mladí a navzájem si hodně podobní. Třetí byl bělovlasý stařec, vysoký a silný jako ohromná skála. Na kolenou mu seděl chlapec, kterému bylo tak kolem 8 – 9 let. Samozřejmě mi Sever nemusel vysvětlovat, kdo tito lidé jsou...

Radomíra jsem poznala hned, protože se stále ještě podobal tomu nádhernému, čistému mladému muži, kterého jsem viděla při své první návštěvě Meteory. Velmi zmužněl, stal se vážnější a zralejší. Jeho pronikavě modré oči se teď dívaly na svět pečlivě a odhodlaně, jako by chtěly říct: „Pokud mi nevěříš – poslouchej ještě jednou, a pokud ani pak nevěříš – odejdi. Život je příliš cenný na to, abychom ho prožili nedůstojně.“

Nebyl to už ten «milující» naivní chlapec, který si myslel, že může **změnit jakéhokoli člověka...** že může **změnit celý svět...** Teď byl Radomír Bojovník. Odráželo se to v celém jeho obličejí – vnitřní disciplíně, asketicky štíhlém, ale velmi silném těle, tvrdohlavých vráskách v koutcích sevřených rtů a pronikavě modrých, jako ocel blyštících se očích... Disponoval neuvěřitelnou silou, která nutila jeho přátele, aby ho respektovali (a nepřátele, aby s ním počítali!). Tato síla z něho dělala skutečného Bojovníka a v žádném případě ne bezmocného a smířlivého boha, jak ho tak snaživě vykresluje křesťanská církev, která ho od samého počátku nenáviděla. A ještě... Měl nádherný úsměv, který se stále méně objevoval na jeho pohublém a unaveném obličejí, jenž odrážel jeho vážné myšlenky. Ale když se usmál – zalilo celý okolní svět dobro, nádherná a bezmezná láska. Toto teplo naplňovalo štěstím osamělé a opuštěné duše! A ten odhaloval skutečnou podstatu Radomíra! Tady se odkrývala jeho skutečná, milující Duše.

Radan (byl to skutečně on) vypadal mladší a veselejší (i když byl o rok **starší než** Radomír). Díval se na svět s radostí a bez obav, jako by se ho žádný problém **nemohl**, nebo **nesměl** dotknout. Jako by ho jakýkoli problém obcházel... Byl vždy duší každého jednání a prosvětloval ho svou srdečností a optimismem, ať to bylo kdekoliv. Mládenec vyzařoval jakési vnitřní světlo, které odzbrojovalo mladé i staré a které jim dovoľovalo ho bezpodmínečně milovat a chránit jako nejvzácnější poklad, který přichází potěšit Zemi jednou za tisíc let. Byl usměvavý a jasný jako slunce za letního dne, s obličejem orámovaným měkkými zlatými kadeřemi. Chtělo se na něj dívat a obdivovat ho a

přítom zapomenout na zlobu a krutosti světa...

Třetí účastník malého shromáždění se velmi odlišoval od obou bratří... Za prvé byl mnohem starší a moudřejší. Zdálo se, jako by na svých ramenou nosil veškerou neskutečnou tíhu Země. Nezhroutit se pod ní, naučit se s ní žít a vyzařovat dobro a lásku ke všem lidem, kteří jsou kolem něho. Vedle něho se dospělí zdáli být jako nic nechápající děti, které si přišly k moudrému otci pro radu...

Byl velmi vysoký a silný, jako nedobytná pevnost, která byla roky prověřována těžkými boji a útrapami... Pohled jeho bdělých šedých očí byl pronikavý, ale velmi milý. Barva samotných očí byla neuvěřitelně jasná a zářivá, jaká bývá pouze v mladém věku, dokud nepřijdou temné mraky hořkosti a slz. Tímto mohutným, milým člověkem nebyl nikdo jiný než volchv Jan...

Chlapec spokojeně seděl na starcových mohutných kolenou a soustředěně o něčem přemýšlel, aniž by věnoval pozornost ostatním. Na svůj mladý věk vypadal velmi klidně a inteligentně, plný vnitřní síly a světla. Jeho obličej byl vážný a soustředěný, jako by v tu chvíli řešil nějaký vážný a složitý úkol. Stejně jako jeho otec byl modrooký a světlolvasý.

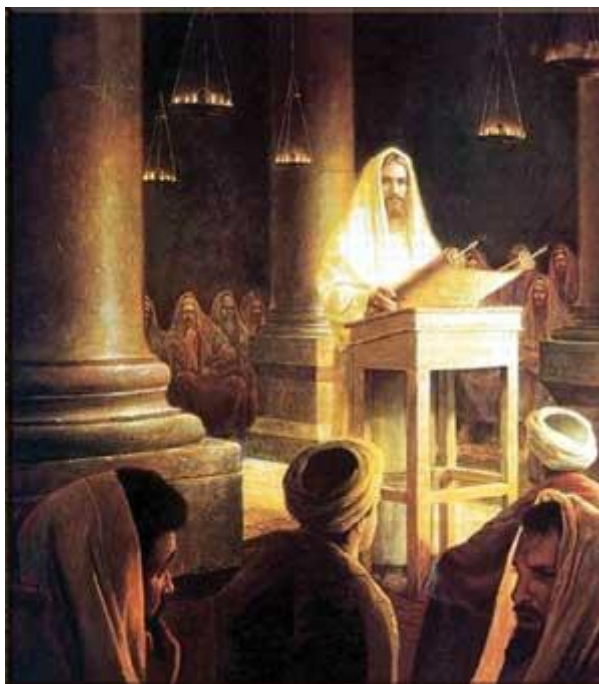
Jen rysy jeho obličeje byly pozoruhodně mírné a jemné, byl více podobný své matce – jasné Máří Magdaleně.

Polední vzduch kolem byl suchý a horký jako rozpálená kamna. Mouchy, unavené poledním horkem, se slétaly ke stromu, líně se plazily po jeho kmeni, nepříjemně bzučely a neustále obtěžovaly čtyři společníky, kteří odpočívali v širokém stínu platanu. Pod jeho široce rozprostřenými zelenými větvemi byl příjemný chládek, protože vzduch osvěžoval úzký potůček, který vytékal přímo zpod kořenů mohutného stromu. Přeskakoval každý kamínek a kopeček, vesele rozstříkoval do okolí průzračně třpytivé kapičky a pokračoval dál, když předtím příjemně osvěžil okolní prostranství. Proto se tu dalo lehce a příjemně dýchat. A lidé, chráněni před poledním žářem, s potěšením vdechovali chladnou a drahocennou vlhkost. Bylo to tu cítit hlínou a bylinkami. Svět vypadal klidně, mile a bezpečně.

„Nerozumím jim, Mistře...“ zadumaně pronesl Radomír. „Ve dne jsou poddajní, večer – laskaví, v noci – draví a zrádní. Jsou nestabilní a nepředvídatelní. Řekni mi, jak jim mám porozumět! Nemohu zachránit národ, kterému nerozumím... Co mám dělat, Mistře?“

Jan na něho hleděl velmi laskavě, jako se otec dívá na milovaného syna, a nakonec řekl hlubokým tichým hlasem:

„Znáš jejich řeč – pokus se jí **porozumět**, jestli to zvládneš. Protože jazyk – to je zrcadlo jejich duše. Tento národ byl kdysi **proklet našimi bohy**, protože sem přišel, aby zničil Zemi... Snažili jsme se mu pomoci, a proto jsi sem byl poslán ty. A tvoji Povinnosti – je udělat všechno, abys změnil jejich charakter, jinak tě zničí... A potom všechny ostatní živé. **Ale ne proto, že jsou silní, pouze proto, že jsou lstiví a mazaní a ničí nás jako mor.**“

Radomír se pokouší zachránit Izraelity.

„Jsou mi velmi vzdálení, Mistře... Dokonce i ti, co se zdají být přáteli. Nejsem schopen vcítit se do jejich mentality, nemohu otevřít jejich chladné duše.“

„A proč nás potřebují, tati?“ najednou se zapojil do rozhovoru dospělých malý «účastník» shromáždění.

„Přišli jsme za nimi, abychom je zachránili, Svetodare... Abychom odstranili osten z jejich bolavého srdce.“

„Ale ty sám přece říkáš, že nechtějí. Víš, že není možné léčit nemocného, pokud to sám odmítne?“

„Radomíre, ústa mládence vyslovila Pravdu!“ zvolal Radan, který do této chvíle mlčel. „Přemýšlej, přece nemůžeš násilím změnit někoho, kdo to nechce?.. A tím víc – celý národ! Jejich víra je nám cizí, tak jak vnímají čest..., kterou, podle mého názoru, prostě nemají. Odejdi, můj bratře! Zničí tě. Nestojí ani za jeden den tvého života! Přemýšlej o dětech – o Magdaleně! Přemýšlej o těch, kdo tě milují!“

Radomír jen smutně pokýval hlavou a jemně pohladil zlatovlasou hlavu svého staršího bratra.

„Nemůžu odejít, Radane, nemám na to právo... I když se mi nepodaří jim pomoci – nemohu odejít. Podobalo by se to útěku. Nemohu zradit Otce, nemohu zradit ani sebe...“

„Lidé se nemohou **změnit**, pokud to sami nebudou chtít. Jinak to bude prostě lež. **Nepotřebují** tvou pomoc, Radomíre. Neprijmou tvoje učení. Přemýšlej o tom, bratře...“

Jan smutně sledoval spor svých milovaných studentů a věděl, že oba mají pravdu a že ani jeden z nich neprestane bránit tu **svoji** ... Oba byli mladí a silní a oba chtěli žít, milovat a sledovat, jak vyrůstají jejich děti, bojovat za své štěstí, za klid a bezpečí

ostatních, **důstojných** lidí.

Ale osud měl svou vlastní cestu. Oba čekalo strádání a možná i smrt a všechno to bylo pro druhé, v tomto případě však – **nedůstojné**, kteří nenáviděli je samotné i jejich Učení, kteří bez ostychu zradili své lidi. A všechno to vypadlo jako fraška, jako absurdní sen... A Jan v žádném případě nechtěl odpustit jejich otci, moudrému Bílému volchvu, že s lehkým srdcem dovolil, aby jeho nádherné a pohádkově nadané děti byly obětovány pro zábavu uštěpačných židů, jakoby na záchranu jejich lživých a krutých duší.

„Stárnu... Velmi rychle stárnu...“ jako by zapomněl, pronesl nahlas Jan.

Všichni tři se na něho překvapeně podívali a srdečně se rozesmáli... Koho si opravdu neuměli představit jako «starého», tak to byl Jan, s jeho silou a mocí, kterou mu záviděli i oni, mladí.

Vize zmizela. A já jsem si ji tak chtěla udržet!.. Moje duše byla prázdná a osamělá. Nechtěla jsem se rozloučit s těmito odvážnými lidmi, nechtěla jsem se vrátit do reality...

„Ukaž mi je ještě, Severe!!!“ dychtivě jsem prosila. Pomáhají mi přežít. Ukaž mi ještě Magdalenu...“

„Co chceš vidět, Izidoro?“

Sever byl trpělivý a jemný, jako starší bratr, který doprovází svou milovanou sestru. Rozdíl byl v tom, že mne doprovázel navždy...

„Řekni mi, Severe, jak to, že Magdalena měla dvě děti, nikde o tom není zmínka? Muselo to být přece někde uvedeno?“

„Samozřejmě, že to bylo uvedeno, Izidoro! A nejen pouze uvedeno... Nejlepší malíři kdysi malovali obrazy, které zobrazovaly Magdalenu, na nichž hrdě očekává svého potomka. Bohužel jich zůstalo velmi málo. Církev přece nemohla dopustit takový «skandál», protože nezapadal do její smyšlené «historie»... A tak to zůstalo až do dnešních dní, očividně dle dozoru, či nedbalosti těch u moci, Přemýšlejících temných...“

„Jak se mohli dopustit takové chyby? Vždycky jsem si myslela, že Přemýšlející temní byli dostatečně bystří a obezřetní? Tato skutečnost mohla pomoci lidem pochopit lež, kterou jim předkládali «svatí» otcové církve. Není to tak?“

„**Přemýšlel o tom někdo**, Izidoro?“ Zavrtěla jsem smutně hlavou.

„Tak vidíš... Lidé si nedělají příliš problémů...“

„Severe, můžeš mi ukázat, jak **učila**?“ Jako dítě jsem se ptala rychle, přeskakovala z jednoho tématu na druhé, protože jsem se snažila dovědět co nejvíc v tak krátkém čase, co mi ještě zbýval...

A pak jsem opět uviděla Magdalenu... V kruhu kolem ní seděli lidé. Byli různého věku – mladí i staří, všichni bez výjimky měli dlouhé vlasy, oblečení byli v jednoduchých tmavomodrých šatech. Magdalena byla v bílém, rozpuštěné vlasy jí sahaly na ramena, pokrývající je jako nádherný zlatý plášť. Místnost, ve které se v tu chvíli nacházeli, vypadala jako dílo šíleného architekta, který do kamene vytesal svůj nejúžasnější sen... Byla to však jeskyně, která se podobala majestátní katedrále...

kterou, z jakéhosi podivného rozmaru, vytvořila příroda. Výška této «katedrály» dosahovala obřích rozměrů, sahala téměř «do nebe» svými úžasnými, jakoby «plačícími» kamennými rampouchy, jež se někde nahoře spojovaly a tvořily zázračný vzor, pak znovu padaly dolů a zůstávaly viset nad hlavami sedících... Denní světlo samozřejmě v jeskyni nebylo. Žádné svíce nehořely a do jeskyně nepronikalo ani trhlínami slabé denní světlo. Ale přesto se v tomto neobyčejném «sále» měkce a stejnoměrně rozlévala zlatavá záře, která jako by přicházela odnikud a dovolovala volně se pohybovat a dokonce i číst...

Všichni, kteří seděli kolem Magdaleny, velmi soustředěně a pozorně sledovali její napřažené paže. Najednou se mezi jejími dlaněmi začalo objevovat jasné zlaté světlo, které houstlo a začalo tvořit obrovskou modrou kouli, jež se před jejich očima měnila v... planetu!..

„Severe, co to je?“ s úžasem jsem zašeptala. „To je přece naše Země, že ano?“

On se ale jen přátelsky usmál a neřekl ani slovo, nic nevysvětloval. A já jsem fascinovaně hleděla na úžasnou ženu, která svými rukama lehce a prostě «tvořila» planety!.. Nikdy jsem neviděla Zemi z tohoto pohledu, pouze na obrázcích, ale byla jsem zcela přesvědčena, že je to právě ona. A najednou se objevila druhá, potom ještě jedna... a další. Vznášely se kolem Magdaleny jakoby mávnutím kouzelného proutku. A ona s úsměvem něco vysvětlovala okolosedícím, vůbec nevypadala unaveně a zdálo se, že ani nevnímá překvapené tváře, ale mluví jakoby o něčem obyčejném a každodenním. Uvědomila jsem si to – učila je astronomii!.. A ještě v době, kdy jsem žila, se člověk za takovéto učení mohl lehce ocitnout na hranici... A Magdalena toto učila s hravostí – před dlouhými pěti sty lety!!!

Vize zmizela. A já, zcela ohromena, jsem se nemohla probrat a položit Severovi další otázku...

„Kdo byli ti lidé, Severe? Vypadají stejně a to je jaksí divné... Jako by je obestírala společná energetická vlna. I oblečení jsou stejně, jsou to mniši? Co jsou zač?“

„Jsou to ti slavní kataři, Izidoro, nebo jak je nazývali – **čistí**. Lidé je tak nazývali pro jejich mravní čistotu, jednoduché oblečení a čestnost jejich úmyslů. Sami kataři nazývali sami sebe «dětmi» nebo také «Rytíři Magdaleny»..., kterými ve skutečnosti také byli. Tento národ STVOŘILA Magdalena, aby (až ona tu nebude) přinášel lidem Světlo a Vědění, na rozdíl od lživého učení «svaté» církve. Byli to Magdalenini nejvěrnější a nejtalentovanější studenti. Úžasní a přátelští lidé – oni předávali světu JEJÍ učení a zasvětili tomu celý svůj život. Stávali se kouzelníky a alchymisty, vědci, lékaři a filozofy... Byli zasvěceni do tajů vesmíru, stali se strážci moudrosti Radomíra – tajného Vědění našich dávných předků, našich bohů... A ještě něco – všichni bezmezně milovali svoji «překrásnou Dámu» Zlatou Marii... jejich jasnou a tajemnou Magdalenu... Kataři ve svých srdcích jako svátost ochraňovali **skutečný** příběh násilně ukončeného života Radomíra a přísahali, že budou chránit jeho ženu a děti, ať by je to stálo cokoli... Za to o dvě století později všichni do jednoho zaplatili životem... Je to opravdu silný a smutný příběh, Izidoro. Ale nejsem si jistý, jestli ho chceš slyšet.“

„Ale já o nich chci vědět všechno, Severe!.. Řekni mi, kde se tu vzali **všichni**

nadaní? Nebyli náhodou z Údolí mágů?“

„Ale samozřejmě, Izidoro, vždyť to **byl jejich domov!** A **právě sem** se vrátila Magdalena. A bylo by nesprávné učit jen nadané. Vždyť i prostí křesťané se učili od katarů číst a psát. Mnozí z nich znali nazpaměť díla básníků, že by se ti to ani dnes nezdálo. Byla to opravdová Země snů. Země Světla, Poznání a Víry, kterou vytvořila Magdalena. A tato víra se šířila překvapivě velmi rychle a přiváděla do jejich řad tisíce nových «katarů», kteří byli ochotni tvrdě bránit jak Vědomosti, jež jim byly darovány, tak i Magdalenu, která jim je darovala...

Učení Magdaleny se jako uragán hnalo zeměmi a zasáhlo každého přemýšlejícího člověka. Do řad katarů vstupovali aristokrati a učenci, umělci i pastýři, rolníci a králové. Ti, kdo měli nějaký majetek, ho s radostí odevzdávali katarské «církvi», aby upevnili její silící moc a aby se po celé Zemi rozprostřelo Světlo její Duše.“

„Promiň, že tě přerušuji, Severe, ale kataři měli také svoji **církev**? Bylo jejich učení náboženstvím?“

„Pojem «církve» je velmi různorodý, Izidoro. To nebyla ta církev, jak ji vnímáme my. Církví katarů byla sama Magdalena a její Duchovní chrám. Chci říct – Chrám Světla a Poznání, tak jako i Chrám Radomíra a zpočátku jeho prvními rytíři byli templáři (templáře, Rytíře Chrámu, tak je nazval král Jeruzaléma Bolduin II. Temple – francouzsky – chrám). Neměli konkrétní **budovu**, kam by se lidé chodili modlit. **Chrám katarů se nacházel v jejich duši.** A tam měl každý své apoštoly (nebo-li, jak je nazývali – **Dokonalé**) a první z nich samozřejmě byla Magdalena. **Dokonalými** byli lidé, kteří dosáhli nejvyšší úrovně Poznání a kteří zasvětili celý svůj život této službě. Nepřetržitě zdokonalovali svého Ducha, vzdali se fyzického jídla i fyzické lásky. **Dokonalí** sloužili lidem, učili je svému poznání, léčili chudé a chránili své svěřence před houževnatými a nebezpečnými spáry katolické církve. Byli to úžasní a obětaví lidé, připravení do posledního dechu bránit své Poznání a Víru a i Magdalenu, která jim toto vše darovala. Škoda, že po nich nezůstal žádný písemný dokument. Jediné, co zůstalo – jsou poznámky Radomíra a Magdaleny, ale ty nám neposkytují přesné události posledních tragických dní odvážného a světlého katarského národa, protože tyto události se odehrály dvě století po smrti Ježíše a Magdaleny.“

„Řekni mi, Severe, jak zemřela Zlatá Marie? Kdo měl tak černou duši, aby se odvážil vztáhnout své špinavé ruce na tuto nádhernou ženu?“

„Církev, Izidoro... Bohužel, vždy ta stejná církev!.. Byla nepřítelna, protože viděla v katarech toho nejnebezpečnějšího vraha, který postupně a velmi sebejistě zaujímal její «svaté» místo. A protože si uvědomovala svoje blízkost se zhroucením, už více nemohla čekat a snažila se jakýmkoli způsobem Magdalenu zničit. Právem ji považovala za hlavního viníka «zločinného» učení a předpokládala, že bez své Vědouce Hvězdy kataři zmizí, protože nebudou mít svého vůdce ani Víru. Církev si neuvědomovala, jako silné a hluboké bylo Učení a Poznání katarů. Nebyla to jen slepá «víra», ale i **obraz jejich života, podstata toho, PROČ žili.** A bez ohledu na to, jak moc je chtěli «svatí» otcové přilákat na svou stranu, nenašla se v čisté zemi Okciténi ani píď země pro lživou a loupeživou křesťanskou církev...”

„Zdá se, že je to stejné, jako za Karaffy?!. Je možné, že to tak bylo vždycky, Severe?“

Ztuhla jsem nepředstavitelnou hrůzou, když jsem si představila celý globální obraz podvodů, lží a vražd, které inscenovala «svatá» a «všeodpouštějící» křesťanská víra, jen proto, aby přežila!..

„Jak je to možné?! Jak jste tomu mohli pouze přihlížet a nic nedělat? Jak jste s tím mohli žít a nezbláznit se z toho, Severe?!!“

Neodpovídal, protože velmi dobře věděl, že je to «křik duše» rozrušeného člověka. Ano, vždyť jsem velmi dobře znala jeho odpověď... Proto jsme chvíli mlčeli jako v temnotě zbloudilé, osamělé duše...

„Tak, jak tedy zemřela Zlatá Marie? Můžeš mi to vyprávět?“ znovu jsem se zeptala, protože jsem nemohla vydržet dlouhou odmlku.

Sever smutně přikývl na znamení, že rozumí...

„Poté, co učení Magdaleny zabralo větší část tehdejší Evropy, rozhodl se papež Urban II., že nemůže už víc čekat, protože by to pro jeho milovanou «svatou» církev zcela určitě znamenalo zničení podobné smrti. Velmi pečlivě promyslel svůj ďábelský plán a neprodleně vyslal do Okcitanie dvě věrné «adoptivní děti» Říma, které jako «přátele» katarů, znala i Magdalena. A tak, jako se to stávalo příliš často, nádherní světlí lidé se stali obětí své čistoty a cti... Magdalena je přijala s otevřenou náručí a poskytla jim jídlo a střechu nad hlavou. A i když ji těžký osud naučil, aby nebyla příliš důvěřivá, podezřívát **přátele** prostě nemohla, protože jinak by její život a její Učení ztratily jakýkoli smysl. Stále ještě věřila v DOBRO, bez ohledu na všechno...“

A najednou jsem znovu uviděla...

U vchodu do jeskyně stála Magdalena se svojí zlatovlasou dcerkou, které bylo v té době už 11 – 12 let. Stály ruku v ruce, navzájem si podobné a velmi krásné, pozorovaly poslední záblesky nádherného okcitánského západu slunce. Jeskyně, u jejíhož vchodu stály, se nacházela velmi vysoko v horách, přímo nad strmým útesem. A v dálce, kam jen oko dohlédlo, zahalené večerním oparem se majestátně tyčily okolní hory. Hrdě stojící, jako gigantické památníky věčnosti a přírody, vzpomínaly na moudrost a odvahu Člověka... Ne toho, co žil teď, který dokázal zradit a zabít, vládnout i ztroskotat. Vzpomínaly na Člověka, který byl silný a tvořivý, milující a hrdý, který dokázal vytvořit zázračnou říši Dovednosti a Světla na tomto malinkém, přesto nádherném kousku Země...

Přímo před Magdalenou, na samém vršku umělého kopce se tyčil její milovaný zámek – pevnost Montségur... Už více jak osm dlouhých let byla tato přátelská a nedobytná pevnost jejím skutečným domovem... Domovem její milované dcerky, přátel, kteří sem přicházeli, a chrámem její lásky. Montségur ochraňoval její vzpomínky – nejdražší střípky jejího života, jejího učení i její rodiny. Sem přicházeli všichni její Dokonalí, aby zde očistili své duše a nabrali životadárnou sílu. Tady trávila čas se svými nejdražšími klidné hodiny, vzdálení hlučícímu davu...

Hrad Montségur

„Už půjdeme, zlatíčko moje, sluníčko už pomalu zapadá. Budeme se z něho **radovat** zase zítra. A teď musíme přivívat naše hosty. Ty se přece ráda seznamuješ s novými lidmi, je to pravda?

Budeš se jim věnovat, než budu volná.“

„Maminko, nelíbí se mi. Mají zlé oči... Celou dobu se jim třesou ruce, jsou neklidní. Jsou to zlí lidé, maminko. Nemůžeš je požádat, aby odešli?“

Magdalena se hlasitě rozesmála a něžně objala dcerku.

„A ještě něco, ty můj nedůvěřivče! Nemůžeš přece vyhnat hosty? «Hosté» nás přece neobtěžují svojí přítomností! To přece všechno víš, nemám pravdu? Takže budme trpělivé, zlatíčko, dokud neodejdou. Uvidíš, už se nikdy nevrátí. A už si na ně nikdy nevzpomeň.“

Matka i dcera se vrátily do jeskyně, která teď vypadala jako malá kaple s roztomilým kamenným «oltářem» v rohu.

Z pravé strany se najednou do naprostého ticha ozvalo hlasité zaskřípění kamínek a u vchodu se objevili dva muži. Zjevně chtěli přijít co nejtíšeji a teď se mi zdálo, že je jim hluk velmi nepříjemný. Pouze jsem nemohla pochopit – proč. Najednou jsem si to uvědomila, jsou to nevitání hosté Magdaleny... Lekla se, ale pak se přívětivě usmála, obrátila se ke staršímu z nich a zeptala se:

„Jak jste mě našli, Ramone? Kdo vám ukázal vchod do jeskyně?“

Muž jménem Ramon se chladně usmál, a i když se snažil vypadat přívětivě, s falešnou laskavostí odpověděl:

„Oh, nezlobte se světlá Marie! Přece víte – mám zde mnoho přátel... Jen jsem vás hledal, potřebuji projednat něco důležitého.“

„Toto místo je pro mě posvátné, Ramone. Není to místo pro světská setkání a rozhovory. Kromě mé dcery vám o něm nikdo nemohl povědět, a ona je, jak vidíte, tady se mnou. Sledovali jste nás... Proč?“

Najednou jsem prudce ucítila, jak mi po zádech běhá mráz, tak to přece nemělo být, tak se to přece nemělo stát... Chtělo se mi divoce křičet!.. Jak tomu zabránit... Pochopila jsem, že jim nemohu pomoci, nemůžu projít staletími, nemohu se do toho plést... nemám na to právo. Události, na které jsem hleděla, se odehrály velmi dávno, a

jestliže bych jim teď pomohla – byl by to už **zásah do historie**.

Magdalenino poslední útočiště

Jestliže bych zachránila Magdalenu – změnilo by se tím mnoho osudů a možná i celá následující historie Země by byla úplně jiná... Na to měli právo pouze dva lidé na Zemi, a já jsem k nim bohužel nepatřila...

Pak se seběhlo všechno příliš rychle... Jako by to nebyla skutečnost...

Chladně se usmívající muž jménem Ramon neočekávaně strhl Magdalenu za vlasy a do jejího obnaženého hrdla vrazil úzký dlouhý nůž... Ozvalo se chrupnutí. Ještě než si stačila uvědomit co se děje, visela Magdalena na jeho rukách, aniž by jevila jakékoli známky života. Po jejím bělostném rouchu stékala červená krev... Dcera pronikavě vykřikla a snažila se dostat z rukou druhého vraha, který svíral její křehká ramínka. Její křik náhle ustal – protože jí stejně jako králíkovi zlomil vaz. Dívenka spadla vedle své nešťastné matky, do jejíhož srdce šílený vrah neustále zabodával zkrvavený nůž... Byl jako smyslů zbavený a nemohl přestat... Opravdu byla jeho nenávist tak silná, že přivedla jeho ruku až k vraždě?

Konečně bylo po všem. Aniž by se podívali na své dílo, oba bezcitní vrazi zcela zmizeli v jeskyni.

Od jejich neočekávaného příchodu uběhlo jen několik krátkých minut. Večer byl stále ještě překrásný a tichý, pouze z vrcholů modravých hor se na zem pomalu snášela tma. Na kamenné podlaze malinkého «otvoru» klidně ležela žena a dívenka. Jejich dlouhé zlaté vlasy ležely v hustých pramenech a tvořily zlatý závoj. Zdálo se jako by zabité spaly... Pouze z Magdaleniných hrozných ran stále ještě vytékala červená krev. Krve bylo neuvěřitelné množství... Rozlévala se po podlaze a tvořila ohromnou červenou kaluž.

Hrůzou se mi podlamovaly nohy... Chtělo se mi zavýt jako vlk, jsa neschopna přijmout, co se stalo!.. Nemohla jsem uvěřit, že se to stalo tak snadno a rychle. Tak lehce. Vždyť to **musel** někdo vidět! Někdo je přece **musel** varovat!..

Nikdo si toho nevšiml. Nikdo je nevaroval. V tu chvíli tam prostě nikdo nebyl... A čísi špinavou rukou zničené dva světlé, čisté životy odletěly jako holubičky do jiného, neznámého světa, kde jim už nikdo nemohl ublížit.

Nebyla už více Zlatá Marie na naší zlé a nehostinné Zemi... Odešla za Radomírem... Spíše – k němu odešla její duše.

Byla jsem hluboce zraněná a litovala jsem je, stejně jako sebe i všechny ostatní, kteří bojovali a všichni věřili, že ještě mohou něco změnit... Skutečně mohli?... Jestliže všechny, kteří bojovali, prostě zabili, měl vůbec **takový** boj smysl?

Najednou se přede mnou objevil jiný obrázek.

V tomtéž malém kamenném «otvoru», kde na podlaze ještě leželo zkrvavené tělo Magdaleny, klečeli kolem ní rytíři jejího Chrámu... Všichni byli oblečení do bílých – sněhobílých dlouhých oděvů. Klečeli kolem Magdaleny, své hrdé hlavy měli svěšené a po tvrdých, zkamenělých tvářích jim tekly potůčky slz... První se vzpamatoval volchv, který byl kdysi přítelem Jana. Opatrně, jako by se bál, aby jí neublížil, vložil své prsty do rány a zkrvavenou rukou si nakreslil na hrudi něco, co se podobalo krvavému kříži... Druhý udělal totéž. A tak se zvedal jeden po druhém a s ohromnou úctou namáčeli své prsty ve svaté krvi a kreslili červené kříže na svá sněhobílá roucha...

Cítila jsem, jak mi hrůzou vstávají vlasy na hlavě. Připadalo mi to jako jakýsi hrůzný obřad, který jsem ještě nemohla pochopit...

„Co to dělají, Severe?“ potichu, jako bych se bála, že mě uslyší, jsem se zeptala.

„Je to přísaha, Izidoro. Prísaha věčné pomsty... Přisahal na krev Magdaleny – pro ně nejsvětější krev – pomstít její smrt. A právě **od té doby nosili Rytíři Chrámu bílé pláště s červenými kříži**. Nikdo z nezasvěcených neznal skutečný význam tohoto znamení... A nějak všichni velmi rychle «zapomněli» na to, že Rytíři Chrámu **před smrtí Magdaleny** nosili tmavě-hnědé šaty, nezdobené žádnými kříži. Rytíři Chrámu, stejně jako kataři, nenáviděli kříž v tom smyslu, jak ho «ctí» křesťanská církev. Mysleli si, že je podlou a zlou **zbraní vraždy, zbraní smrti**. A to, že si ho na hrud' namalovali krví Magdaleny, mělo zcela jiný význam. Církev si **prostě plně přivlastnila znak Rytířů Chrámu** pro své potřeby, stejně tak jako i vše, co se týkalo Radomíra a Magdaleny...

Obdobně, ale až po její smrti, **veřejně prohlásila mrtvou Magdalenu za prostitutku**...

Stejně tak **popřela děti Krista a i jeho sňatek s Magdalenou**...

Zabila je oba «ve jménu víry Krista», proti které oba dva celý svůj život **vášnivě bojovali**...

Obdobně **zničila katary, ve jménu Krista**...jménem člověka, jehož **Vědění učili**...

Obdobně **zničila i templáře** (Rytíře Chrámu), **jako přísluhovače d'ábla, pomlouvala a špinila jejich dílo**...

Tímto způsobem se zbavili všech, kteří by mohli jakkoli poukázat na nízkost a podlost «svatých» římských ďáblů. Křesťanská církev na základě toho vytvořila legendu, kterou spolehlivě potvrdily «nesporné důkazy», jež nikdo nikdy nezkoumal a nikoho ani nenapadlo o nich přemýšlet.“

„Severe, proč se o tom nikdo nezmínil? Proč se všeobecně o ničem takovém nemluví?!“

Neodpověděl mi, zřejmě si myslel, že je všechno zcela jasné. Není už o čem hovořit. A v duši se začala objevovat hořká lidská lítost nad těmi, kteří tak nesmyslně odešli... Nad těmi, kteří ještě odejdou. A nad ním, Severem, který žil a neuvědomoval si to, že lidé **toto všechno musí vědět!** Proto, aby se mohli změnit. Proto, aby nezabili toho, kdo jim chce pomoci. Aby si nakonec uvědomili, jak drahý a krásný je náš ŽIVOT. A přesně jsem věděla, že ani za nic nepřestanu bojovat!.. I za takové, jako je Sever.

„Bohužel, už je čas odejít. Děkuji ti, za tvůj příběh. Myslím, že jsi mi pomohl, abych přežila, Severe... Mohu mít ještě jednu otázku, která nesouvisí s náboženstvím?“ Přikývl. „Co to je ta nádhera, která stojí vedle tebe. Je velmi podobná té, kterou jsem viděla při své první návštěvě Meteory, ale zároveň jiná.“

„Je to Krystal Života, Izidoro. Je to jeden ze sedmi, které se nacházejí na Zemi. Obvykle ho nikdo nikdo nevidí – sám se schovává před návštěvníky... Jak se zdá, tobě se ukázal. Zřejmě, jsi připravena na víc, Izidoro... Proto jsem tě také žádal, abys tu zůstala. Mohla bys dosáhnout mnohého, kdybys chtěla. Přemýšlej, pokud ještě není pozdě. Nemůžu ti už jinak pomoci. Přemýšlej, Izidoro...“

„Děkuji ti, Severe. Ale ty přece znáš moji odpověď. Proto nebudeme všechno začínat od začátku. Možná, že se ještě k tobě vrátím... A pokud ne – mnoho štěstí tobě i tvým společníkům! Možná, že se **jim** podaří změnit naši Zemi k lepšímu... Ať se ti daří, Severe...“

„I tobě, Izidoro... Pevně doufám, že tě ještě uvidím v **tomto** životě. No, a jestli už ne – prosím tě, nezlob se na nás ani tam, v jiném světě... Někdy snad pochopíš **naši** pravdu... Možná, že se ti nebude už zdát tak zlá... Promiň, dítě Světla. Nechť je mír ve tvé duši...“

Naposledy jsem se na něho smutně usmála, zavřela oči a vrátila se rychle «domů»...

Ocitla jsem se přímo v «mém» benátském pokoji a v šoku jsem se dívala na situaci, kterou jsem uviděla!.. Před Karaffou stála rozběsněná Anna a vypadala jako naježené malé zvířátko, lapené do pasti. Její oči se blýskaly a zdálo se, že moje bojovná dcera každou chvíli nad sebou ztratí kontrolu. Moje srdce se téměř zastavilo, protože jsem nemohla uvěřit tomu, co jsem viděla!.. Zdálo se, že můj celé měsíce potlačovaný stesk najednou vytryskne na povrch a moje malá holčička se v něm utopí!.. Teprve nyní, když jsem ji uviděla, jsem nakonec pochopila, jak moc a bolestně se mi po ní stýskalo!.. Anna dospěla a byla krásnější, než jsem si pamatovala. Její jemné dětské rysy poznamenaly těžké životní zkoušky, ale tím se její jemná a milá tvář stala ještě přitažlivější a půvabnější. A co mě ještě více udivilo, bylo to, že se Anna vůbec nebojí

Karaffy!.. Co se stalo? Snad se jí nepodařilo najít něco, co by nás před ním zachránilo?!

„A! Madona Izidora! Velmi zajímavé!.. Vysvětlete, prosím, vaší tvrdohlavé dceři, že v tuto chvíli vám nehrozí žádné nebezpečí. Je opravdu nepřijemná! Myslím, že Meteora prostě zničila její jemnou povahu. My to změníme. Už se tam nikdy nevrátí.“

„Co tím chcete říct, Vaše svatosti? Chtěl jste z ní udělat vědmu «od Boha», nebo se vaše plány změnily?“

Třásla jsem se vzrušením a strachem, ale v žádném případě jsem to nemohla dát před Karaffou najevo. Jakmile pochopí, že jeho plán je správný, potom si snad budeme moci odpočinout... ve srovnání s podzemními kobkami Karaffy. Proto jsem se z posledních sil snažila, abych vypadala klidně a současně jsem nespouštěla oči z mé úžasné dcery. Anna vypadala tak sebejistě, že jsem mohla jen hádat, co všechno ji tam, v Meteore, naučili.

Vrhla se mi do náruče, aniž by vnímala Karaffovu nelibost. Její velké oči zářily jako dvě hvězdy na noční italské obloze!

„Maminko, moje milá, jsem tak ráda – že mně lhali!!! Jsi v pořádku, opravdu? Nemučili tě? Neublížili ti?“

Popadla mě za ruce, rychle pohladila po ramenou, pozorně se mi podívala do obličeje, jako by se chtěla ujistit, že jsem opravdu v pořádku... Alespoň pro tuto chvíli...

„Maminko, tolik jsem se o tebe bála!.. Bála jsem se, že už nebudeš naživu!“

„Ale já jsem tě volala! Chtěla jsem tě varovat, abys sem nechodila. Proč jsi mě nevnímala, moje milá?“ tiše jsem zašeptala, když jsem objala moji statečnou dívku. „Přece tě neočaroval, lásko moje!“

Anna se jen šťastně usmívala, stále mě objímala a já jsem nemohla dělat nic jiného, než to samé – prostě mě nechtěla slyšet a pevně věřila, že má pravdu...

„Myslím, že pro dnešek je už dost toho objímání!“ netrpělivě zaskřehotal Karaffa. „Nezdá se vám, Izidoro, že byste **ted'** měla být trošku sdílnější? Z Anny se stala okouzlující dívka, na kterou by milující matka mohla být patřičně hrdá. Její život je pro vás velmi cenný, nemám pravdu?“ Odmlčel se a dodal: „Všechno záleží na vás, moje drahá Izidoro... Od tohoto okamžiku **všechno** záleží pouze na vás.“

Karaffa si spokojeně mnul ruce, vstal a chystal se k odchodu.

„Mluvila jsem se svým otcem, Vaše svatosti... Vyprávěl mi o tom druhém, dalekém životě. Myslím, že byste byl zděšen, kdybyste slyšel, co je tam připraveno pro takové, jako jste vy... Pro zločince... Přemýšlejte, Svatosti, možná máte ještě čas, abyste se začal kát... Možná, že ještě můžete zachránit váš ničemný a bezcenný život!“

Zdálo se, že Karaffa oněměl... Díval se na mě tak nepřítomně, jako by místo mě najednou uviděl přízrak mého otce...

„Chcete mi říct, že jste **mluvila** se svým **mrtvým** otcem, Izidoro?“ zašeptal.

„Ano, Vaše svatosti, přichází za mnou každý den. Vážně jste se mýlil, jestli jste si myslel, že nás můžete tak snadno rozdělit. Vždyť jsem věduna, jak víte, a on vědun. Tím, že jste ho zabil, prokázal jste nám cennou službu – mohu ho teď slyšet **všude**. Můžu s ním mluvit... A vy mu nemůžete už ublížit. Je mimo dosah vašich nástrah.“

„Izidoro, co vám řekl?“ s jakýmsi chorobným zájmem se zeptal Karaffa.

„Vyprávěl mi o mnohém, Svatosti. Někdy vám to budu vyprávět, jestli budete mít zájem. A teď bych si chtěla, s vaším dovolením, popovídat se svojí dcerou. Jestliže ovšem s tím budete souhlasit... Během těch dvou let se hodně změnila... Chtěla bych ji poznat...“

„Nespěchejte, Izidoro! Ještě na to budete mít dost času. Bude to zcela záviset na tom, jak se budete chovat, moje drahá. A teď vaše dcera půjde se mnou. Záhy se vrátím a předpokládám – že budete mluvit jinak...“

Moji unavenou duši obestřel ledový chlad smrti...

„Kam vedete Annu?! Co od ní chcete, Vaše svatosti?“ i když jsem se bála odpovědi, zeptala jsem se.

„Nebojte se, moje drahá, Anna se ještě nechystá do sklepení, jestli je to to, o čem přemýšlíte. Předtím, než se o čemkoliv rozhodnu, chci nejdříve slyšet vaši odpověď... Jak jsem již řekl – všechno závisí na vás, Izidoro. Příjemné sny!“

Napřed odešla Anna a za ní kráčel šílený Karaffa...

Poté, co jsem počkala několik velmi dlouhých minut, snažila jsem se telepaticky komunikovat s Annou. Nic, nefungovalo to – moje holčička neodpovídala! Zkoušela jsem to znovu a znovu – výsledek byl stejný... Anna se neozývala. Tak to prostě nemohlo být! Věděla jsem **přesně, že se mnou chce mluvit**. Musely jsme vědět, co budeme dělat dál. Ale Anna neodpovídala...

V hlubokém rozrušení ubíhaly hodiny. Padala jsem vysílením – ale stále ještě jsem volala svoji milovanou dívku.

A najednou se objevil Sever...

„Marně se snažíš, Izidoro. Dostal Annu pod svoji moc. Nevím, jak ti mám pomoci – nemohu ji najít. Jak jsem ti už říkal, Karaffovi ji dal náš «host», který přišel do Meteory. Odpusť mi, nemohu ti s tím pomoci...“

„Mnohokrát ti děkuji za upozornění. I za to, že jsi přišel, Severe.“

Lehce mi položil ruku na hlavu...

„Odpočívej, Izidoro. Dnes už nic nezměníš. A zítra budeš potřebovat hodně sil. Odpočívej, Dítě Světla... v mysli budu s tebou...“

Poslední slova Severa jsem už téměř nevnímala, lehce jsem vklouzávala do přízračného světa snů... kde všechno bylo laskavé a klidné... kde žil můj otec i Girolamo... a kde bylo **téměř** vždycky všechno dobré a spravedlivé... **téměř**...